

Arrest

nr. 169 165 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 6 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 7 januari 2011, met diverse aanvullingen zoals opgesomd in de hieronder geciteerde bestreden beslissing, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 13 oktober 2015, met kennisgeving op 19 oktober 2015, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.01.2011 (en de aanvullingen van 25.01.2011, 4.05.2011, 19.01.2012, 5.04.2013, 8.04.2013, 29.07.2014, 17.03.2015 en 16.09.2015) werd ingediend door :

C., R.(R.R.:(...))

nationaliteit: Algerije geboren te Sig op 25.07.1973

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (de vrienden- en getuigenverklaringen, de gevolgde Nederlandse taallessen bij het OCMW, het attest van de moskee, het behaalde diploma in het land van herkomst, de geopende bankrekening, de omnipassen, het in België gaan naar de dokter en tandarts, de voorgelegde bank- en koperskaarten, het contract en de stage beroepsopleiding, het inschrijvingsbewijs als werkzoekende en de loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In de kantlijn dient opgemerkt te worden dat de tewerkstelling van betrokkene enkel kon worden toegestaan zolang het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing tot weigering van verblijf in het kader van een aanvraag gezinshereniging (bijlage 20) niet was afgesloten en hij in bezit was van een bijlage 35. Vermits dit beroep bij arrest dd. 25.08.2015 werd afgesloten, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 06.07.2004 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 19.11.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 23.11.2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties in casu wordt verstaan, de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets meer dan 4 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet valt onder de uitsluitingsgronden, zijnde dat hij geen manifeste fraude heeft gepleegd of een gevaar voor de nationale veiligheid en de openbare orde uitmaakt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke integriteit, vervolging en zelfs zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging, zijn fysieke integriteit en zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

2. Over de rechtspleging

2.1 De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436). In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij op pagina 1 dat haar beroep gericht is tegen de *“beslissing van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dd. 13 oktober 2015 tot weigering van de aanvraag tot regularisatie overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ter kennis gebracht aan verzoeker op 19 oktober 2015”* waarbij zij verwijst naar stuk 1. Stuk 1 betreft deze beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten van 13 oktober 2015. Op pagina 2, eerste zin van het verzoekschrift valt te lezen: *“Dat bij beslissing dd. 13 oktober 2015 de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker evenwel ten onrechte onontvankelijk verklaarde, waarvan bij huidig verzoekschrift dan ook de nietigverklaring wordt gevorderd”*.

De laatste zin van het eerste middel stelt: *“Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoord”*.

Een zelfde zin kan worden teruggevonden als laatste zin van het tweede middel.

In de voorlaatste zin van het eerste middel en in de voorlaatste zin van het tweede middel heeft de verzoekende partij het over *“de bestreden beslissingen”*, in het meervoud.

In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vraagt de verzoeker enkel in het enkelvoud de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Ter terechtzitting worden partijen hierop gewezen.

2.3. Uit de gehele lezing van de middelen blijkt dat het beroep enkel gericht is tegen de beslissing vn 13 oktober 2015 die de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Blijkens artikel 39/69 van de vreemdelingenwet bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep, met andere woorden, de aanduiding van de overheidshandeling waarvan de vernietiging wordt gevorderd. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de verwerende partij inlichten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging of schorsing die zou kunnen worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding (R. Stevens, Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop, in J. Dujardin, I. Opdebeek, M. Van Damme en J. Vande Lanotte (ed.), Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10), Brugge, Die Keure, 2007, 56). De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127 436). Bovendien mag een verzoeker het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overlaten om in haar plaats het onderwerp van de vordering te bepalen (RvS 17 november 2003, nr. 125 373).

2.4. De raadsman van verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat het beroep niet het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en enkel gericht is tegen de beslissing van 13 oktober 2015 die de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel luidt:

“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het non-discriminatiebeginsel zoals voorzien in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 10 van het Verdrag betreffende de werking van de EU;

Dat het beleid van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid willekeurig is en gelijke gevallen ongelijk worden behandeld;

Dat deze ongelijkheid erin bestaat dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de criteria zoals voorzien in de Instructie dd. 19 juli 2009 steeds heeft toegepast om aanvragen, welke werden ingediend in de periode 15.09.2009 – 15.12.2009 tot regularisatie te beoordelen, terwijl zij deze plots niet meer wenst aan te wenden;

Dat er in de bestreden beslissing inderdaad als volgt wordt vermeld:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9 bis van de Wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Dat er aldus overduidelijk sprake is van willekeur, nu er talrijke dossiers reeds op basis van de Instructie werden beoordeeld, en verblijfsvergunningen in die zin werden afgeleverd, tengevolge waarvan dossiers welke lange tijd hebben aangesleept en waarin derhalve nog geen beslissing werd genomen, hierop thans worden afgestraft!

Dat de Instructie inderdaad reeds werd vernietigd door de Raad van State, doch dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, deze binnen zijn discretionaire bevoegdheid nog steeds bleef toepassen, teneinde aan de ontstane ongelijkheid tegemoet te komen;

Dat het niet langer toepassen van de criteria vermeld in de instructie dan ook niet alleen een schending inhoudt van het non-discriminatiebeginsel, maar ook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954);

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het bestuur gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet mag beschamen;

Dat de bestreden beslissing dan ook de bovengenoemde beginselen van behoorlijk bestuur en het non-discriminatiebeginsel schendt;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal ten onrechte de criteria zoals vermeld in de instructie van 9 juli 2009 niet heeft onderzocht, terwijl de aanvraag werd ingediend op 12 oktober 2009, en niet op 7 januari 2011, zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissing wordt vermeld;

Dat verzoeker inderdaad op 12 oktober 2009 per aangetekend schrijven diens aanvraag overmaakte aan de Cel regularisaties te Antwerpen, nu hij alsdan woonachtig was te 2060 Antwerpen, Tulpstraat 60;

Dat de Cel regularisaties het dossier van verzoeker evenwel slechts meer dan een half jaar later ter hand kon nemen, toen verzoeker niet meer in Antwerpen verbleef, reden waarom de Cel regularisaties op 17 mei 2010 aan verzoeker meedeelde dat het dossier diende te worden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken van de gemeente waar hij op dat moment effectief verbleef, inclusief het bewijs van aangetekende zending van de originele aanvraag; Dat verzoeker het dossier dan ook overmaakte aan de gemeentediensten te Antwerp, waar hij inmiddels wettelijk samenwoonde met diens partner, welke het dossier overmaakte aan Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte 7 januari 2011 weerhoudt als datum van het indienen van de aanvraag, nu verzoeker de procedure correct heeft gevolgd;

Dat de criteria zoals vermeld in de instructie derhalve wel degelijk onderzocht en toegepast dienen te worden, nu anderszins oordelen zoals gesteld, zou leiden tot een ongerechtvaardigde vorm van discriminatie en dossiers welke reeds lange tijd dienden te wachten op antwoord, dubbel gestraft worden!;

Dat verzoeker bovendien wel degelijk voldoet aan de criteria zoals vermeld in de instructie;

Dat de instructie onder punt 2.8.A dienaangaande als volgt vermeldde: (...)

Dat verzoeker vooreerst wel degelijk een geloofwaardige poging ondernam tot het bekomen van een wettig verblijf;

Dat verzoeker, welke op 6 juli 2004 naar België is gekomen en zich vluchteling verklaarde overeenkomstig artikel 50/51 van de wet van 15 december 1980 inderdaad op 6 juli 2004 in België asiel aanvroeg;

Dat verzoeker dan ook zowel aantoonde meer dan 5 jaar ononderbroken in België te verblijven als voor 18 maart 2008 een ernstige poging te hebben ondernomen tot het bekomen van een wettig verblijf;

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook in alle onredelijkheid en op basis van foutieve feitelijke gegevens werd getroffen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen temeer nu verzoeker samenwoont met diens wettelijk samenwonende partner en reeds sedert 2012 werd tewerkgesteld, gelet op de lopende aanvragen tot gezinshereniging;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoord;“

3.1.2. Verzoeker voert de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”, maar gaat daarmee voorbij aan het feit dat het beginsel van behoorlijk bestuur niet bestaat. Elk van de duidelijk omschreven algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft een eigen finaliteit en het komt dus aan verzoeker toe om hier klaarheid in te scheppen. Hij blijft daartoe in gebreke. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

Verder in de uiteenzetting wordt, zoals gesteld, wel verwezen naar het gelijkheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.3. Er wordt herinnerd aan het volgende:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.1.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit betekent dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, hetzij omstandigheden die het verzoeker bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.

3.1.5. Verzoeker is vooreerst van oordeel dat de vernietigde instructies hadden moeten worden toegepast op zijn aanvraag.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

Waar verzoeker er zich over beklagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De stelling van verzoeker dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is.

In de mate waarin verzoeker het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker betoogt, andere vreemdelingen werden en nog worden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Met betrekking tot artikel 14 van het EVRM merkt de Raad op dat dit artikel slechts kan ingeroepen worden samen met een van de in het EVRM beschermde rechten, hetgeen verzoeker nalaat. Artikel 10 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie heeft slechts betrekking op het optreden en beleid van de Unie zelf.

Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel niet impliceert dat het een jarenlange administratieve praktijk in casu zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. In de mate dat verzoeker er nog op alludeert dat, mocht zijn dossier onmiddellijk op de correcte manier zou zijn behandeld hij reeds verblijfsrecht zou hebben bekomen, dient erop gewezen dat de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging niet aan een bepaalde termijn is onderworpen en dat de verwerende partij ertoe gehouden is het juridische kader dat bestaat op het ogenblik dat zij haar beslissing neemt toe te passen, hetgeen zij ook heeft gedaan. Van een schending van het

rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel is derhalve geen sprake. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is evenmin aannemelijk gemaakt.

3.1.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn en betrokkene er zich niet langer op kan beroepen. In de mate dus dat verzoeker wenst aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit niet dienstig is. Overigens moet ter zake nog worden vastgesteld dat verzoeker zich richt tegen motieven die niet werden opgenomen in de thans bestreden beslissing, zodat zijn grieven ook om die redenen niet dienstig zijn.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing uitvoerig heeft gemotiveerd waarom de door verzoeker ten gronde ingeroepen elementen betreffende haar integratie en werkbereidheid niet worden weerhouden voor een machtiging tot verblijf in het Rijk. Zo stelt verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker na de afsluiting van diens asielprocedure geen gevolg heeft gegeven aan het hem ter kennis gebrachte bevel en dat diens tewerkstelling enkel werd toegelaten tijdens de gevoerde procedure gezinshereniging. Voorts wijst de bestreden beslissing erop dat het louter vermelden van een vrees voor leven en integriteit op zich niet het bestaan van buitengewone omstandigheden aantoonst. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd wel degelijk rekening gehouden met zijn asielaanvraag en de gevolgde procedure gezinshereniging.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat zijn aanvraag werd ingediend op 12 oktober 2009 blijkt uit het administratief dossier, zoals de verwerende partij aangeeft in haar nota, dat deze op 20 september 2010 niet in overweging werd genomen zodat de verwerende partij hierover zich reeds uitsprak.

Enige schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

In zoverre verzoeker zich verder beroept op een schending van het vertrouwens- en van het rechtszekerheidsbeginsel, lijkt hij aan te geven dat deze beginselen vereisen dat de criteria van de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op deze beginselen opdat alsnog de criteria van een vernietigde instructie op zijn situatie zouden worden toegepast. De Raad herhaalt in dit verband verder ook dat niet blijkt dat verzoeker strikt genomen voldoet aan een van de criteria van de vernietigde instructie, zodat niet blijkt welk belang hij heeft met zijn betoog. De ingeroepen schending van voormelde beginselen kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt evenmin aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de het motiveringsbeginsel. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikel waarvan de schending ook in een derde middel wordt aangevoerd.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Gelet op het feit dat de middelen op elkaar voortbouwen worden ze samen behandeld.

3.2.2. Verzoeker adstrueert zijn middelen als volgt:

“Tweede Middel

*Dat het tweede middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de **uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel**;*

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (de vrienden- en getuigenverklaringen, de gevolgde Nederlandse taallessen bij het OCMW, het attest van de moskee, het behaalde diploma in het land van herkomst, de geopende bankrekening, de omnipassen, het in België gaan naar de dokter en de tandarts, de voorgelegde bank- en koperskaarten, het contract en de stage beroepsopleiding, het inschrijvingsbewijs als werkzoekende en de loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In de kantlijn dient opgemerkt te worden dat de tewerkstelling van betrokkene enkel kon worden toegestaan zolang het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing tot weigering van verblijf in het kader van een aanvraag gezinshereniging (bijlage 20) niet was afgesloten en hij in het bezit was van een bijlage 35. Vermits dit beroep bij arrest dd. 25.08.2015 werd afgesloten, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 6 .07.2004 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 19.11.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 23.11.2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties in casu wordt verstaan, de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij de asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de aanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

De duur van de asielprocedure –namelijk iets meer dan 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet valt onder de uitsluitingsgronden, zijnde dat hij geen manifeste fraude heeft gepleegd of een gevaar voor de nationale veiligheid en de openbare orde uitmaakt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke integriteit, vervolging en zelfs zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst het begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging, zijn fysieke integriteit en zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat de aanvraag van verzoeker vooreerst werd ingediend op 12 oktober 2009 in het kader van de Instructie dd. 19 juli 2009, inzoverre dat de aanvraag van verzoeker derhalve hoe dan ook als ontvankelijk dient te worden beschouwd en de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook de gegrondheid van de aanvraag diende te beoordelen;

Dat een buitengewone omstandigheid verder niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden; Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat verzoeker vooreerst sedert juli 2004 ononderbroken in België verblijft, en sedert 2011 inwoont bij diens wettelijk samenwonende partner, waarmee hij een duurzame relatie onderhoudt;

Dat verzoeker sedert vermelde datum tijdens de looptijd van de procedure tot gezinshereniging steeds fulltime is tewerkgesteld tot augustus 2015, waarna, gelet op de invaliditeit van de partner van verzoeker en nu zij niet in staat is, gelet op haar ziekte haar inkomen te verhogen, de aanvraag tot gezinshereniging werd afgewezen;

Dat het dan ook moeilijk kan verwacht worden dat verzoeker, welke gedurende meer dan 11 jaar in België heeft verbleven, tezamen met diens wettelijke samenwonende partner verblijft, alhier diens tewerkstelling aanvatte en diens ganse leven organiseerde, thans zou dienen terug te keren naar diens land van herkomst om aldaar diens aanvraag tot regularisatie in te dienen;

Dat het standpunt van verzoeker, waarbij deze stelt dat een zekere behandelingstermijn, verzoeker er niet van zou kunnen weerhouden om diens aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst, moeilijk kan gevolgd worden;

Dat terugkeer naar zijn land van herkomst ter aanvraag immers onvermijdelijk zou betekenen dat verzoeker zou worden gescheiden van zijn wettelijk samenwonende partner;

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending zou inhouden op artikel 8 EVRM;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat, hoewel de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid op de hoogte werd gesteld en ook is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, van de langdurige relatie welke verzoeker alhier onderhoudt;

Dat verzoeker zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen inderdaad een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat terugkeer van verzoeker een scheiding betekent van zijn partner, met alle gevolgen van dien;

Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Dat het voor verzoeker dan ook niet mogelijk is om in Algerije een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoeker zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;

Dat er verder evenmin verwacht kan worden dat de partner van verzoeker naar Algerije zou verhuizen, waarvan zij niet eens de nationaliteit bezit;

Dat aanvraag tot regularisatie inderdaad enkele maanden in beslag zou nemen;

Dat het dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan om van verzoeker te eisen dat hij zou dienen terug te keren naar Algerije om aldaar zijn aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen;

Dat verzoeker hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Dat er in casu minstens sprake is van een prangende humanitaire situatie, nu verzoeker indien hij zijn verblijfsvergunning niet in België zou kunnen aanvragen en bekomen, gescheiden zou worden van zijn partner, die zich alsdan daadwerkelijk aan de andere kant van de aardbol zou bevinden;

Dat verzoeker dan ook aantoonde in welke zin artikel 8 EVM bij terugkeer naar Algerije zou worden geschonden;

Dat daarnaast het volledige sociale en familiale leven van verzoeker zich situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het voor verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst;

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoeker mensonwaardig is om hem uit te wijzen;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoeker dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Algerije, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid;

Dat verweerder er zich inderdaad slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat bovendien geen enkele wetgeving verbiedt dat verzoeker, ook al is hij wettelijke samenwonend met een partner welke over een verblijfsvergunning beschikt, waarmee de aanvraag tot gezinshereniging, gelet op te beperkte inkomsten werd geweigerd, geen aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoord;

Derde Middel

*Dat het Derde Middel is afgeleid uit de **schending van artikel 8 EVRM**;*

Dat het voor verzoeker inderdaad onmogelijk is om terug te keren naar Algerije, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden;

Dat verzoeker in België reeds jaren samenwoont met diens wettelijk samenwonende partner;

Dat eisen dat verzoeker terugkeert naar Algerije dan ook onvermijdelijk een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat terugkeer van verzoeker een scheiding betekent van zijn gezin met alle gevolgen van dien;

Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Dat verzoeker hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Vierde middel

*Dat het Vierde Middel is afgeleid uit de **schending van het evenredigheidsbeginsel**;*

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Algerije, terwijl de band met België, waarvan hij de taal spreekt, waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, en waar zijn partner, welke over de Belgische nationaliteit beschikt verblijft, enorm is;“

3.2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu is de juridische en de feitelijke grondslag vermeld. Er wordt met name verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt voor wat betreft de eerste bestreden beslissing nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Vooreerst herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing wel degelijk een antwoordt betreft op een aanvraag ingediend op 7 januari 2011 aangevuld met brieven waarnaar de bestreden beslissing verwijst en niet een aanvraag van 12 oktober 2009 die al eerder is afgewezen door een beslissing van niet-inoverwegingname.

Voorts dient er vastgesteld te worden dat buitengewone omstandigheden inderdaad deze omstandigheden zijn die het een aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen, zoals uiteengezet in de bespreking van het eerste middel. Verzoeker kan gevolgd worden in de stelling dat die niet omstandigheden dienen te zijn die overmacht inhouden, wat de bestreden beslissing ook niet stelt. Evenwel houdt een lang verblijf niet het bestaan van een buitengewone omstandigheid automatisch in zoals verzoeker schijnt te suggereren. De bestreden beslissing wijst er op kennelijk redelijke wijze op dat de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in 2004 heeft genegeerd en verzoeker weerlegt evenmin het motief van de bestreden beslissing dat hij diende te weten, minstens tot aan diens procedure gezinshereniging, dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Verzoeker geeft zelfs toe in het middel dat hij pas sedert 2011 is gaan samenwonen met een partner en heeft al dus jaren illegaal in het land verbleven. De verwerende partij verwijst terecht naar het gegeven dat al twee maal een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd afgewezen. De bestreden beslissing wijst er verder op dat de tewerkstelling van verzoeker slechts mogelijk was tijdens deze procedures. De Raad ziet niet in waarom het verblijf bij een partner de verzoeker zou verhinderen tijdelijk terug te keren naar het buitenland om de aanvraag in te dienen en verzoeker maakt dit evenmin duidelijk.

In de aanvraag waar een kopie werd toegevoegd van de afgewezen aanvraag van 9 oktober 2009 verwijst verzoeker naar diens lang verblijf en haalt elementen van lokale verankering aan, waaronder integratie, getuigenissen van taalkennis, diens geloof en van vriendschapsbanden, getuigenissen over diens karakter en integratie. De bestreden beslissing antwoordt correct dat deze elementen behoren tot het gegrondheidsonderzoek, eens is vastgesteld dat er of buitengewone omstandigheden bestaan of wanneer verzoeker diens aanvraag indient in het buitenland.

Door vooreerst een theoretische uiteenzetting te geven over de buitengewone omstandigheden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, slaagt verzoeker er niet in om de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Verzoeker kan gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing bezwaarlijk voorhouden dat er met geen enkele feitelijke omstandigheid rekening werd gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geantwoord op de verschillende in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden. Verzoeker laat ook na uiteen te zetten met welke feitelijke omstandigheden geen rekening werd gehouden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Voorts wordt er in de bestreden beslissing verwezen naar de procedure van de aanvraag gezinshereniging en dient in de bestreden beslissing niet herhaald te worden wat in deze procedures al is uiteengezet. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet legt de verwerende partij niet meer op dan in de ontvankelijkheidsfase de aangevoerde buitengewone omstandigheden te beoordelen en hieromtrent te motiveren. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren om een "passende belangenafweging" te verwachten in bestreden beslissing, daargelaten de vraag wat hij hiermee precies bedoelt.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Deze onderdelen van het eerste middel zijn ongegrond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voor zover verzoeker de schending van artikel 8 EVRM inroept, wijst de Raad erop dat verzoeker, om zich dienstig te kunnen beroepen op dit verdragsartikel, dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 EVRM. Er moet in casu worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De verwerende partij betwist dit niet in de nota. Zij wijst er evenwel terecht op dat twee aanvragen gezinshereniging reeds werden afgewezen. In casu werd aan de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State, wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015, op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht, aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

Bijgevolg, staat in dit kader, het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

De Raad stelt aldus vast dat het door de verzoekende partij opgeworpen middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden verworpen.

Voorts wordt erop gewezen dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In zijn aanvraag en verzoekschrift voert hij een aantal blote beweringen aan, zonder deze in concreto aan te tonen of zelfs een begin van bewijs te leveren. Bovendien werd de relatie met diens partner opgestart tijdens het illegaal verblijf van verzoeker zodat deze en diens partner konden weten dat een eventuele tijdelijke scheiding voor de hand lag.

Aangenomen kan worden dat verzoeker weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt en ingeburgerd is. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt verzoeker geenszins de

motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing hem de verdere uitbouw van dit leven. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet behelst. Deze beslissing heeft geen gevolgen op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeker en omvat geen verwijderingsmaatregel waardoor de gedwongen verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij derhalve niet aan de orde is, zodat in de bestreden beslissing op wettige wijze kon worden vastgesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.919).

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn sociaal en economisch welzijn, zijn sociaal leven dat hij in België heeft opgebouwd en naar wat hij definieert als prangende humanitaire redenen, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN